

ТИХОМИР ДИМИТРОВ
ДНЕВНИЦИТЕ НА
ПОХОТЛИВИЯ МИЛИОНЕР

chitanka.info

ЗА ЖЕНИТЕ И ПАРИТЕ

Нека обясня каква е връзката между богатството и жените. За повечето от вас тя сигурно е правопрпорционална. И знаете ли защо? Защото никога не сте имали истинска жена или истинско богатство до себе си. Дори тези, които живеят в изобилие! Казвам го от личен опит. Познавам повече богати самотници, отколкото самотни богаташи. Каква е разликата? Ами, богатството е състояние на ума, ето каква! Извинете ме за „клишето“, но не точно блясъкът на златото е онова, което привлича дамите. Привлича го блясъкът в очите, а той е само бегло отражение на блясъка в душата! Още едно „клише“ в кавички, но, хей, дори не си въобразявайте, че можете да използвате тази паразитна думичка преди да сте овладели в дълбочина изисканата елегантност на френския език, ОК?

Накратко, парите не могат да направят един мъж по-привлекателен за жените. Парите са само атрибут, аксесоар, като скъпия часовник. Дебелата банкова сметка е предимство, но не и достатъчно условие, за да се превърнеш от похотлив милионер в *задоволен* похотлив милионер. Това, което привлича жените, е благосъстоянието на мъжа, изразено чрез неговото самочувствие. Истината е, че повечето мъже със скромни доходи ще подминат жената на мечтите си по улицата, защото *вярват*, че не я заслужават! Това няма нищо общо с парите.

Можеш да излъчваш аурата на богатството дори когато си материално оцетен, но не можеш да си материално оцетен, когато излъчваш аурата на богатството. Когато си богат по душа! Ако обичаш себе си достатъчно, за да повярваш, че заслужаваш тази жена, тя ще бъде твоя. Независимо от нулите в банковата ти сметка. Нулите са само резултат от приноса ти в играта на благополучието — една от многото награди за самоуважението, което си дръзнал да си позволиш!

ЗА ПЪРВИЯ МИЛИОН

Повечето хора дори не желаят да говорят за първия си милион. В съвременното общество на култ към недостига това е нормално. Нормално е да мразиш богатите. Вие какво? Да не мислите, че само бедните имат привилегиата да мразят богатите? Бедните нямат никакви привилегии! Казвам ви го от личен опит! А богатите повече от всички хора на света мразят себеподобните си. Влюбени са в чувството си за вина. Неслучайно в САЩ върлува страхотна омраза към богатите. Да, американците обичат парите, но мразят хората, които ги притежават. Мразят ги дори повече, отколкото на Балканския полуостров. Защо мислите, че е така? Защото се съсредоточават върху парите като крайна цел, а не като средство за реализация на най-смелите си мечти.

Още на 16-годишна възраст разбрах, че без пари човек е абсолютно безполезен. Не само за себе си, но и за другите. Дори, бих казал, вреден. Точно така, бедността не е порок, но бедният е вреден. Вреден е за здравето си, защото яде некачествена храна, не си купува лекарства и не ходи на лекар, вреден е за приятелите си, защото не може да им помогне в труден момент, вреден е и за човечеството, защото мислите му са съсредоточени в това как да плати сметката си за ток, а не как да изобрети ваксина срещу рака. Примерно. Знаете ли колко гениални учени са умрели в бедност? Един от тях беше баща ми. Нека ви разкажа повече за него. Така ще хвърля светлина и върху произхода на първия ми милион.

Той беше отдаден на науката. Погълнат от експериментите в лабораторията, баща ми забрави да се грижи за себе си и това му коства живота. Много преди да умре забрави да се грижи и за семейството си. Няма да забравя дългите зимни нощи, в които с майка ми треперехме от студ под родопските одеяла, защото нямаше кой да плати сметката за тока и парното. Няма да забравя и консервите, които убиха баща ми. Ядеше само копърка, за да има пари за скъпите западни трудове, да поддържа абонамента си за скъпите научни

списания. Заплатата му на научен сътрудник към БАН стигаше колкото за въпросните абонаменти, за наема и за консерви. Долнопробната храна го уби.

Малко преди реформата с колегите му бяха по пътя на революционно откритие в медицината. С майка ми търпахме несгодите, защото вярвахме, че имат цел. Един ден името на баща ми щеше да се прочуе по цял свят, а изобретението му щеше да помогне на хиляди хора да си върнат зрението. Най-последно щяхме да сме богати, да пътуваме в чужбина, да ни уважават в обществото. Мислехме, че бедността има някаква цел. Тогава разбрах колко важна е науката и колко безцелна е бедността. Дори да направиш революционно откритие, трябва да имаш пари, за да го патентоваш. Малко след реформите закриха лабораторията на баща ми поради липса на финансиране. Други хора си присвоиха резултатите от неговия труд. Патентоваха изобретението му и го продадоха в чужбина, а ние с майка ми наследихме само дългове.

На смъртния си одър баща ми разбра, че е живял като глупак, въпреки могъщия си интелект. И ме накара да се закълна, че няма да повторя неговите грешки. „Човек трябва да помисли първо за себе си, преди да успее да помогне на другите“ — каза ми той. И си отиде от този грешен свят.

Така се озовах в положението на 16-годишен полусирак, който трябваше да издържа майка си и да плаща дълговете на баща си, още преди да е навършил пълнолетие. Имах остра нужда от пари, при това много и то — СЕГА! Здравословното състояние на майка ми се влошаваше с всеки изминал ден. Непрекъснато си блъсках главата как да изкарам някой лев, защото парите от стипендията и нейната пенсия по инвалидност не бяха достатъчни дори, за да се храним добре. Продължавахме да вредим на себе си в безизходицата и положението ставаше все по-зле.

Имах купища идеи за бизнес, но не можех да регистрирам фирма, защото няхах паспорт и, разбира се, няхах пари за адвокат. Прекарвах дните в учене за кандидатстудентските изпити, а нощите — в дежурства като санитар в местната болница. Там с очите си видях как ежедневно немотията отнема своите жертви — болницата нямаше пари за скъпите, неотложни операции, нямаше дори за парно през зимата, а пациентите няхаха пари за лекарства. Резултатът се измерваше в

трупове, в стотици пропиленни човешки съдби: музиканти, които никога нямаше да зарадват света със своето изкуство, артисти, които никога нямаше да се качат на сцената, студенти, които никога нямаше да завършат, мъже и жени, които никога нямаше да срещнат своята половинка и да създадат поколение. Защото не им достигаха пари за лекарства!

Тогава се заклях, че няма да позволя на бедността да отнеме и моя живот. Нямаше да ѝ се дам толкова лесно! Бях готов на всичко, за да изляза от омагьосания кръг. Когато човек е изправен пред стената и няма какво да губи, той става упорит, амбициозен. Не спира пред нищо. Готов е да посегне и на чуждото, ако се наложи, за да оцелее. Или се предава и губи малкото, което му е останало. Среден път няма. За мен най-решаващ беше денят, в който прибраха мама в дома за възрастни хора с увреждания. При едно от посещенията ми в стаята ѝ видях мишка да се храни от все още недокоснатата ѝ храна. Трябваше на всяка цена да я измъкна от тази кочина, пълна със зарази!

Прибрах се разстроен в студентското общежитие. Добре, че бяха общежитията, защото вече не можехме да си позволим наема на общинското жилище, което се полагаше на баща ми, докато беше жив. Вече бях студент първи курс по медицина, но докато завърших и започнех да практикувам щяха да минат години, а дори в медицинската практика не виждах спасение. Тогава месечната заплата на един лекар се равняваше на 80–90 долара!

Замислих се, че парите не идват с вятъра. Техен източник са другите хора. За да ти дадат част от парите си, трябва да им дадеш нещо, от което се нуждаят. За да ти дадат ГОЛЯМА част от парите си, трябва да им дадеш нещо, от което СИЛНО се нуждаят. Но какво притежава един студент, с майка инвалид и починал баща, от което другите хора да имат нужда? Нищо, освен тялото си! Замислих се дали да не продам някоя „част“ — бъбрек, например. В крайна сметка, човек може да живее с един бъбрек. Но парите, които се предлагаха на черния пазар за такива „стоки“ тогава бяха малко, а нелегалните операции — твърде опасни. Не, баща ми беше жертвал тялото си за медицината и аз се заклях да не повтарям неговите грешки! Оставаше ми само един избор — да излъжа хората, че притежавам това, което им трябва.

В ранните години на „демокрацията“ едни хора натрупаха пари, като излъгаха други хора, че ще им плащат високи лихви. После разни хора излъгаха с приватизацията. После трети излъгаха, че ще направят политически реформи, а четвърти обещаха да „оздравят“ предприятията. И излъгаха. Тогава населението все още имаше спестявания и не знаеше какво да ги прави. Но мошениците знаеха какво да ги правят. На пазара цареше дефицит на стоки и услуги, а най-големият „актив“ в ранните години на „демокрацията“ се оказа лъжата.

В началото бяха лекарствата. Стажът в болницата ми осигуряваше достъп до хора с тежка диагноза и добри спестявания, които се нуждаеха от скъпи лекарства. У нас все още нямаше кой да им ги осигури, дори да можеха да си платят законно. Започнах да събирам пари от тези нещастници с обещанието, че ще им предоставя нужните медикаменти, внос от чужбина. Разбира се, това трябваше да си остане между нас. Фалшифицирах какви ли не разрешителни за внос и различни сертификати, за да мога да оправдая измамата. Лъжех, че познавам богати фармацевтични компании на запад, основани от известни лекари, които помагат на хора в тежко положение от бедстващите страни. Вярвах ми, защото баща ми беше учен и преди реформите понякога го изпращаха в командировки отвъд Желязната завеса. Търсенето беше огромно и списъкът с „поръчаните“ лекарства растеше. За да печеля време лъжех, че трябва да „запълним квотата“, преди да направим заявка. Това ги караше да „поръчват“ още неща, дори такива, от които нямаха нужда в момента, като аспирина на „Байер“, само и само да напълним „квотата“. За „каталог“ използвах един стар немски справочник за лекарства, открит в чекмеджето на баща ми.

Никога няма да забравя вечерта, в която се прибрах в общежитието с равностойността на девет хиляди долара в брой. Не можех да повярвам на късмета си! Бях открил „златната мина“ — казваш на хората, че имаш това, от което се нуждаят и им взимаш парите веднага! Без излишни въпроси! Това беше „най-успешният“ ден в болницата и вече трябваше да действам, защото недоволството от забавената „пратка“ растеше. Беше въпрос на време пациентите да се разприказват пред лекарския персонал. Вече имах средства и това променяше нещата. Можех да си купя още време. За целта подкупих

един от преподавателите във факултета да ми предостави част от „бракуваните“ вносни лекарства, които вече така или иначе се продаваха на черно в страната. Така осигурих реалната „доставка“ на част от „поръчаните“ медикаменти и доверието в мен се повиши. Както и количеството на паричните потоци.

Накрая стигнах момента, в който всички средства за отлагане бяха изчерпани. Имах равностойността на близо сто хиляди долара в брой и никакво доверие в местната валута, нито в банките, които скоро щяха да фалират. Затова сложих парите в една туристическа раница и офейках. Обмених ги по морето срещу валута на твърде неизгоден курс, който имаше предимството, че не ти задават никакви въпроси. Накарах един познат в чужбина да регистрира банкова сметка на свое име, преведох му парите и офейках от страната. Няколко дни по-късно разбрах, че са ме обявили за национално издирване. Щяха да минат години, преди да стигнат до мен! С моя познат се бяхме разбрали да получи 20% от сумата, ако ми напише поименен чек, който можех да осребря в почти всяка европейска банка. Тогава се научих как да използвам алчността на хората срещу тях. Обещах му половината, ако изтегли парите лично и ми даде другата половина в брой. Немските власти го задържаха няколко седмици, след като вече имаш анонимна банкова сметка в Швейцария и все още бях на свобода.

Потопен в изобилието на западния свят, аз започнах да „проглеждам“ за всичко, от което се нуждаеха хората в България. Рано или късно българите щяха да заприличат на местните — затънали в дългове и изтерзани от работа, но тогава все още нямаха дори елементарни неща, като свестни автомобили и добре платена работа. Ето как отново започнах да обещавам на сънародниците си това, от което се нуждаеха най-много: високи доходи и „западен“ стандарт на живот. Регистрирах фирма за трудово посредничество и наех един от бившите ми колеги в университета за мой „представител“ у дома. Работата му беше да провежда интервюта за работа и да събира капаро от квалифицирани специалисти за „обещаваща кариера“ в чужбина.

Нямате представа колко наивни са най-интелигентните хора! Готови са да ипотекират жилищата си и да зложат спестяванията си срещу шанса да получат работа и достойно заплащане, комплект социални осигуровки и работна виза. Но аз вече знаех до какво води алчността и не се поддадох на изкушението да взема максималното,

което можех, от тези хора. Целта ми беше да натрупам дълъг списък от „кандидати“ за кратко време, срещу половината от първата им, хипотетична, работна заплата в чужбина. Така, вместо да работя 900 месеца като високоплатен служител „на запад“, аз просто събрах половината въображаеми заплати на 1800 отчаяни лекари, преподаватели, инженери и технолози, които никога нямаше да помиришат дори работна виза. Средствата инвестирахме в разрешителни за строителство, които използвахме, за да събираме капаро срещу апартаменти „на зелено“. „Продавахме“ ги евтино и забогатяхме бързо. Моят човек в България го арестуваха, но и двамата вече бяхме милионери, а паричките стояха на сигурно място в Швейцария.

Междувременно бях започнал абсолютно законен бизнес с износ на употребявани автомобили за България. Както знаете, в началото на прехода у нас хората се нуждаеха от абсолютно всичко, включително и от качествени коли западно производство, които европейците буквално изхвърляха на безценица по автокъщите, а моите сънародници разграбваха срещу 5–6 пъти по-висока цена — заради липсата на адекватно предлагане у нас и заради множеството митнически формалности в началото. Тъй като вече разполагах с капитал, не ми беше проблем да им осигуря това, от което се нуждаят. Този път — наистина.

Нещата вървяха по мед и масло. Настаних майка ми в комфортен мезонет в покрайнините на София, осигурих ѝ издръжка като на кралица и редовна визитация от частен лекар плюс денонощна грижа от частна медицинска сестра. Всеки месец числото в банковата ми сметка растеше. Автовозите се връщаха празни от родината и „гладни“ за още. Бизнесът се развиваше прекрасно и животът беше хубав, но продължителното изгнаничество беше започнало да ми втръсва и аз копнеех да се върна у дома. Искях отново да бъда свободен да пътувам и бях готов на всичко, за да изляза на чисто, да обърна нова страница в живота. Да платя дълга, който бях натрупал пред обществото. Реших да го направя в деня, в който получих новината за ареста на моя „съдружник“ в България. Наех адвокат, който познаваше правилните хора на правилното място и получаваше тлъст хонорар, за да придвижва рушветите до правилните ръце.

След няколко телефонни разговора ми се изясни, че ако се върна и поема солидарна отговорност за съучастие в общото обвинение по присвояване чрез измама, ако си призная всичко и ако сътруднича на властите в разследването, плюс малък рушвет в рамките една десета от парите, които бях натрупал през последните две години, най-вероятно ще се отърва само с условна присъда и солена глоба. Откажех ли да го направя, моят „съдружник“ щеше да се разприказва и съвсем скоро цяла Европа щеше да отеснее за мен, а правораздаващите органи на запад, както знаете, не са толкова стговорчиви и отстъпчиви, колкото бяха българските по онова време. Накратко, това беше последният ми и единствен шанс да се прибера у дома и да започна „на чисто“.

За съжаление, адвокатът ми се оказа измамник и съвсем скоро се озовах в положението на арестант с надвиснала заплаха от десетгодишна ефективна присъда, запориране на банковите сметки, конфискуване на цялото имущество и над сто милиона лева глоба. Добре че съдиите си оставаха подкупни и без помощта на посредник. Направих пълни самопризнания и получих възможността да подпиша сделка с условна присъда срещу окончателния размер на наложената ми глоба.

Казват, че човек не знае какво печели, когато губи и че съдбата обича смелите. Прави са! Подписах споразумение, с което позволявах на държавата съвсем законно да ме разори. Нямах намерение да прекарам младостта си в затвора. Точно тогава у нас започна масовият фалит на банки и хиперинфлацията. С всеки изминал ден стойността на глобата ми в левове се топеше, а валутните ми спестявания на запад си стояха абсолютно непокътнати и дори се олихвяваха. Можех да си позволя да чакам, защото даже лихвите по глобата не представляваха проблем при тези условия. Инфлацията ги изпреварваше в пъти. Ето как в началото на 97-ма година, когато хората се редяха на опашки за хляб, аз бях абсолютно свободен, напълно реабилитиран от закона и нечестно богат!

ЗА ИСТИНСКОТО БОГАТСТВО

Истинското богатство не се измерва в пари. За „клишетата“ сме се разбрали. Измерва се в самочувствие за изобилие. Колкото повече, толкова повече! Това се отразява и на осанката, и на дрехите, които носиш, на маниера, по който говориш. Само глупаците парадират със своето богатство. Умниците го използват, когато им потрябва. Например, да поръчат шампанско от 350 евро, но да го изпият в компанията на най-красивата жена от вечерта. И да я накарат да забрави за съпруга си. Но за това ще си говорим по-късно.

Парите са инструмент на свободата, ако мога така да се изразя. Майсторът каналджия, като му потрябва някой инструмент, не стои в лайната да се моли за гаечен ключ, а го вади от сервизния колан и решава проблема с него. Така се постъпва и с парите като инструмент на свободата. Има четири вида свобода:

Първата (най-ниската) е, когато работиш за някой друг. Особено в страни, където не ценят човешкия труд. Там ще ти плащат малко и ще ти се присмиват, че ти плащат малко! Губиш всичката си свобода, теглиш кредит и започваш да фалираш всеки месец преди заплата. Готов си на компромиси. Ставаш роб.

Втората степен на икономическа свобода е, когато работиш за себе си. Прецакан си, защото не можеш да спреш да работиш. Изпадаш в кризата на нередовните приходи и постоянните разходи. Губиш част от свободата си, теглиш кредит и започваш да фалираш преди всеки хонорар. Готов си на компромиси. Ставаш роб на много господари. Но това е по-добрият вариант, отколкото да работиш на заплата. Поне можеш да избираш на кого да се продадеш. И за колко...

Третата степен на икономическа свобода е, когато вече наистина работиш за пари. 3000 евро на месец сигурно ти звучат добре като „европейска заплата“, но едва ли могат да се сравнят с удоволствието да изкарваш 3000 евро на ден! Проблемът е, че се превръщаш в роб на парите. Виждате ли, колкото по-висок е залогът, толкова по-широк е капанът. Прескочиш ли го, минаваш в следващото ниво.

Четвъртата степен на икономическа свобода идва, когато парите започнат да работят за теб. Тук можеш да си позволиш дори да си относително беден. Защото не работиш за всеки лев, а получаваеш наеми, рента, отчисления от авторски права, лихви, хонорари и каквото се сетиш, под формата на *пасивен* доход. Което съвсем не те ограничава да имаш и активни доходи, ако поискаш. Дори разполагаш с повече свободни средства, които да инвестираш. И те не престават да идват. На равни интервали: всеки месец, всяка седмица, всяка година...

Най-свободните хора не са задължително най-богатите и обратното също е вярно. Един обикновен рентиер, примерно, е по-свободен от един инвеститор, загрижен за капиталовложенията си, който получава инфаркт. Разликата е в качеството на живот. Рентиерът живее по-качествено от инфарктния инвеститор. И му плащат за това, вместо да раздава заплати всеки месец на недоказуемо производствен персонал. Разбира се, най-хубаво е, когато количеството срещне качеството. Великите актьори, спортисти, музиканти, писатели и певци получават хонорари, които се равняват на брутният годишен доход на индустриално предприятие.

И така, след като вече разполагах със солиден актив, можех да се замисля и за пасивни източници на доходи. Имах достатъчно време да мисля, докато икономиката се съвземе, но използвах кризата, за да се докопам до евтини имоти в цялата страна. Реших, че парите отново не могат сами да работят за мен, очевидно трябваше някой друг да ги изкарва, затова се насочих към личности с кауза, които бях сигурен, че ще стигнат докрай в намеренията си. И ще са готови да споделят част от просперитета с мен.

Помогнах на един българин да осъди държавата в Страсбург и получих част от възнаграждението, дадох заем на друг да патентова изобретение в САЩ и получих част от хонорара, купих дялове от частна болница, оборудвах я с техника и започнах да получавам дивиденди. Междувременно, цените се нормализираха, спестяванията на населението се стопиха и аз започнах да раздавам кредити срещу залог. Така придобих още имоти, които ми носеха стабилен доход от наеми.

На 26-годишна възраст вече можех да калкулирам месечните си приходи в стотици хиляди, разделени на пасивни и активни източници, удобно разпределени в различни дейности и сигурно пласирани в

различни банки. Това ме накара да се посветя на най-голямата си мечта: да стана меценат. Започнах редовно да посещавам откривания на изложби и винаги купувах първи картината с най-високата цена. Така правех услуга на художника, защото давах пример на българите, които искаха да приличат на мен. И те се избиваха да притежават платната му в просторните си холове. После, разбира се, художникът ми връщаше парите, а картината оставаше за мен. Превърнах се в колекционер. Посещавах музейни вечери и благотворителни балове. Забелязах, че колкото по-щедър ставаш, толкова повече получаваш. И, неизбежно, когато навлезеш в този нов етап от живота, те назовават златотърсачките.

ЗА ИСТИНСКАТА ЖЕНА

Истинската жена няма нищо общо с тях. Тя е аристократ по душа. Тя знае, че дори само да се родиш като жена е аристократичен факт, но като добавиш интелект, външен вид, добро образование, обноси и произход от богато семейство, ставаш нещо като барон, макар и в личната ти карта да пише „госпожица“ еди-коя-си. Тези жени са привлекателни, защото имат стил. Приличат много на вица за сянката и жената, която бяга от теб, когато се стремиш към нея, но истинската жена никога не тича след теб, когато ѝ обърнеш гръб, за разлика от сянката. Тя просто казва: „Следващият, моля!“ И се появява друг костюмиран обожател, който може да се окаже по-богат, по-млад и по-добре сложен от теб. Че и по-внимателен. Тогава губиш истинската жена и ти остава само обикновената: майката или слугинята. Слугинята се чука само за пари, а майката се чука едновременно за пари и за деца. Което я прави с една идея по-смислена от слугинята. Но не винаги разполагаш с такава жена. Тя често е заета със съпруг и деца. И посягаш към слугинята. А в нейния образ най-често срещаш златотърсачката — момичето с висока издръжка, шугър бебчето, дъщеричката на татко или принцеската, която се дава под наем, взима скъпо и е с тебе само когато свършваш. Или докато пазарува дрехи от мола с кредитната ти карта, а шофьорът ѝ носи торбите.

Тази жена е изкушение за мнозина, защото изглежда добре (и няма как, при положение че инвестира всичко във външния си вид), но малцина могат да си я позволят, защото е по-добър бизнесмен от тях. Всеки мъж, който веднъж си я е позволил, обаче лесно може да се освободи от нея, като за целта трябва просто да спре да ѝ дава пари. Тогава златотърсачката, за разлика от истинската жена, става невидима за теб. Сменя си телефоните, квартирата, приятеля и колата.

Но истинската жена винаги е там. Дори когато не можеш да си я позволиш. Тя обича да е заобградена от обожатели. Дразни те с ес-ем-еси, изпраща ти по някой имейл от време на време, за да те пита как

си. Водиш я на опера не защото е скъпо и не може да си го позволи, а защото си успял да купиш билети за откриването на сезона — нещо, която тя не би могла да ти откаже. Водиш я в Париж не защото иска да види Франция, а защото има апартамент в центъра. Купуваш ѝ кола не защото се нуждае от транспорт, а защото цветът на предишната ѝ е омръзнал. Или не съвпада с новия ѝ тоалет, шит по поръчка, който струва повече от колата.

Срещаш я по партита с други мъже, които в повечето случаи са изискани гейове или платонични приятели, които ползва само за показване, но никога не би чукала. Тя не интимничи пред тебе с тях, за да те дразни. Тя знае, че може да има и двама ви, когато пожелае. Защото е *истинска* жена.

ЗА ЖЕНИТЕ, БЕЗ КОИТО НЕ МОГА

Мария („Куртизанката“). Взима две хиляди лева на вечер и излиза само с чужденци. Аз съм единственият българин, който допуска в леглото си. Защото не съм се заразил с „балканския манталитет“, според нея. Годишите, прекарани в чужбина, са си казали думата, явно. Мария дори не е истински красива. Няма тяло на богиня, не е млада, нисичка е, има добре оформени, но къси бедра, дори гърдите ѝ са леко увиснали. Но в тази жена е заложена искрица от Господ, която кара мъжете да пощуряват.

Срещнахме се на едно „благотворително“ парти, организирано от модна агенция, чиято цел беше да запознае богати мъже като мен с бедни, но красиви момичета, дошли от провинцията да се чукат за пари. Сред всичките полу-голи „миски“, сервитьорки, барманки и танцьорки, които щъкаха около мен, погледът ми се спря единствено върху Мария. Нещо в нея ме накара да се почувствам като разгонен тийнейджър. Беше в компанията на поредния чужденец, наел я за вечерта. Даде ми номера си. Уговорихме се да ѝ се обадя на следващия ден. И тя дори не си направи труда да симулира оргазъм или да се престори, че ѝ харесва. Питах я: „Как издържаш?“ Каза ми, че мисли за красивите неща, които ще си купи с парите, а не за мъжа, който ѝ ги дава. А мъжете се влюбваха в тъжното ѝ лице, в замечания ѝ поглед, в дискретния начин, по който умееше да флиртува с тях, оставайки незабелязана за всички останали.

Има нещо животинско във връзката ми с тази жена и едновременно с това — нещо твърде изискано. Тя е олицетворение на фриволната жена с висок интелект — рядко срещана порода и, поради тази причина, изключително търсена. Умните жени ме възбуждат. Мария говори четири езика, пее прекрасно и свири на пиано, освен това обича да рисува. Зарязва те, ако се държиш грубо с нея и ти връща парите. Подбира клиентите си внимателно. Сигурен съм, че повечето от тях са влюбени в студеното ѝ отношение в леглото. Също като мен. В надменния начин, по който ти заявява: „Да, не можеш да ме имаш,

дори да притежаваш всичките пари на света! Можеш да си купиш само част от времето ми, миг от вечността.“ Много чужденци идват в София само заради нея. Достатъчно богата е, за да си позволи частна охрана, която се грижи за безопасността ѝ от разстояние. А разговорите с нея винаги са истинско удоволствие, след като си платил данък на нагона.

Анита („Дивачката“). Двадесет и две годишно цицоресто миньонче, което хапе, скубе и драска с нокти. Може дори да ти се изплюе в лицето. Анита е дете от проблемно семейство. Бащата пребивал майката редовно, тормозел и нея. Казва, че най-щастливият ден в живота ѝ е неговата смърт — карал пиян. Дори не знае къде е погребан. Не са ѝ казали, за да не поругае гроба му.

Заради травмите от детството Анита обича да страда. Получава невероятни оргазми, но е способна да свърши само ако я обиждаш с вулгарни думи, душиш я до посиняване или се отнасяш с нея като с парцал. Настроението ѝ се мени като времето в планината. Понякога е куче на каишка, но изведнъж подивява и започва да се бие. В буквалния смисъл на думата. Единствените „любовни“ белези по тялото ми са оставени от нея. Другите жени ги смятат за „секси“. Аз смятам „дивачката“ за повече от секси! Харесвам я, защото когато съм с нея, все едно съм с няколко различни по характер и темперамент жени едновременно.

Издържам следването ѝ в университета. От време на време ѝ пращам по някой дискретен, но скъп подарък. Виждаме се два-три пъти в годината. Тя си има приятел, който дори не подозира за моето съществуване. Обещал съм да ѝ стана кум, ако реши да се омъжи и да поема всички разноски по сватбата. Искам да компенсирам поне част от нещастното ѝ детство. Тя ми казва, че няма да вземе никой, който не е „одобрен“ от мен. Това са глупости, разбира се, но аз ще „харесам“ всеки, в когото е влюбена, макар да не правя услуга на младежа, защото могат да минат месеци, преди Анита да разкрие истинската си същност. Не мога да я ревнувам. Усещам, че тя не ми принадлежи. Усещам, че не принадлежи на никого. Но искам да бъде щастлива. Макар и временно...

Жана („Нимфоманката“). Жана е висока и руса, като скандинавски модел. Има спокойно излъчване и флегматичен характер. Изглежда незаинтересована. Човек би помислил, че целият свят ѝ е скучен. Докато не я вкара в леглото. Тази жена е толкова пристрастена

към секса и към всеки допир, свързан с него, че може да побърка дори най-издръжливия мъж. Трансформацията е фундаментална при нея — никой няма да повярва каква разгонена тигрица се крие зад образа на студенокръвната блондинка. Съгласна е на всичко и винаги е готова да експериментира. Обича нежния, бавен, чувствен секс, едновременните предварителни игри и масажите, но и бруталното обладаване без предупреждение. Харесва игрите. Разхожда ме е с каишка из хотелската стая и ме е яздила като пони. „Изнасилвал“ съм я брутално. Беше толкова истинско, че в един момент се уплаших да не би наистина да я изнасилвам.

След оргазъм Жана се смее. Продължително и на висок глас. До сълзи. Тя е истинско съкровище за смелия откривател. Точно от този тип жени, за които писах в началото, че няма да посмеете да заговорите на улицата. Защото външният ѝ вид ще ви уплаши. Тя изглежда като модел, работи като модел (на бельо) и се държи като модел — хладно и високомерно. Но проявите ли авантюристичната си натура, започнете ли да я докосвате, вкарате ли я веднъж в леглото, ще разберете, че сте открили „златната мина“ — тази, която всеки мъж си мечтае да намери. За нея няма грозни мъже, ниски или високи, нито бедни и богати. Всичко е позволено, стига веднъж да прескочите границата заедно. Склонна е дори да ви плаща, за да я чукате редовно. Звучи невероятно, нали? Казах ви, че Жана е нимфоманка. Изпада в депресия, ако не получи поне три оргазма до края на деня. Но мъжете се страхуват от нея. Респектират се! Особено българските мъже. Какви смешници!

И Жана е нещастна заради тях. Тъжна и самотна. Няма си дори гадже. Сигурно на това се дължи студеното ѝ лице, безразличното ѝ поведение. Веднъж се забавлявах да гледам отстрани как един мухльо два часа се опитваше да ѝ направи впечатление в известен столичен ресторант. То не бяха комплименти, цветя, не бяха изискани специалитети! Думите му минаваха и заминаваха покрай ушите ѝ, сигурно дори не знаеше как се казва този неин „кавалер“. Изпуши си цигарата и отиде до тоалетната. Пътьом мина покрай мен. Поиска ми огънче. Прошепна ми в ухото, че ще ми „чукне“, ако в дамската тоалетна няма никой. След една минута телефонът затрепери във вътрешния ми джоб. Докарах я до четири оргазма за две минути! Накрая свърших в нея. Без презерватив.

Жана е оперирана и не може да има деца. Редовно ходи на лекар, за да се преглежда. Гинекологът не ѝ взема пари, защото я чука върху „кончето“. Прибрах се вкъщи облекчен и по-късно разбрах, че на мухльото не му се е отворил парашута. Платил 500 лв. сметка и отишъл да лъска бастуна. Не беше се осмелил дори да я докосне. Нито веднъж през цялата вечер! Сигурно после се е хвалил, че излиза с манекенки. Задник!

Яница („Шугър бебчето“). Запознахме се на яхтата на едно парвеню в Созопол. Беше поканил Яница и приятелките ѝ „за украса“ на рождения си ден. Такива момичета никога не отказват покана за пътешествие с яхта. „Украсата“ обикновено включва „консумация“ — по желание на клиента и почти винаги е безплатна. Причината? Ами, откъде мислите, че шугър бебчетата си намират нови шугър-даденца, а?

Яница е слаба, почти хърбава. И няма как — храни се предимно с моркови. Има стройно тяло, изкуствени гърди, изкуствени мигли, изкуствени нокти, изкуствен тен, натрупан в солариум. Само големите ѝ, зелени очи са естествени.

На партито я видях да си ляга с един доста пиян младеж — близък приятел на рожденика. По-късно разбрах, че не му е станал. Няма как да „джаскаш“ цяла вечер, да изпиеш кофата с шампанско и да очакваш, че ще ти стане. Но мъжката потентност не е приоритет за нея. Зарязала го е, защото е разбрала, че няма пари. Яница не обича секса. Може да прекара 5 часа пред огледалото и да изглежда като най-голямата курва на купона, но в леглото е фригидна като сом.

Поканих я на разходка до Гърция с чисто новия ми кабриолет. Ядохме сладолед. Оглеждахме магазините в Солун. Каза ми, че ако искам да ѝ стана „гадже“, трябва да ѝ купя нещо. И, понеже вече си имаше гърди, нос, устни, нокти, мигли и тен, заложих на бижута. Така станахме „гаджета“. Сигурно се чудите какво толкова намирам в нея? Ще ви кажа. Привлича ме лекотата, с която умее да привлича пари — лекотата, с която трансферира богатството от мъжкия към женския пол, без да прави никакви усилия. Освен да поддържа външния си вид, естествено. Такива жени са „за показване“, а не за секс. „Тунинговаш“ я по твой вкус, обличаш я по твой вкус и ходиш да я показваш. Завистта в очите на останалите мъже, особено ниско интелигентните, струва повече от злато.

Направихме околосветско пътешествие заедно. Изкупи половината магазини по пътя. Трябваше да наемем носачи и да купим допълнителни куфари, за да приберем боклуците ѝ у дома! Яница излиза по-скъпо от компаньонка и чука десет пъти по-зле. Но един богат мъж има нужда от човек като нея.

Помните ли как се превърнах в колекционер? Селяните трябва да ти завиждат, за да искат да ти подражават. А богатите селяни умират точно за такъв тип жени. Аз ги наричам „чалга принцеси“.

Яница е инвестиция за мен. Избил съм всичките си капиталовложения в нея, че и отгоре, само в скъпи платна. Благодарен съм на медиите, че създават идоли за простаци. „Ооо, тоя я гледай с к’ва мацка се е издокарал — като по телевизията!“ И бам: „Значи аз също трябва да притежавам картини, че да я чукам тая. К’ва кола кара? Аха! Още утре ще си поръчам същата, ама по-новия модел. А тоя костюм откъде го взе, браточка?“ Ето ти визитката: на дилъра, на шивача, на художника. И мерси за комисионата!

Яница знае, че я ползвам като инструмент за изкарване на пари и няма нищо против. Хей, все пак ѝ плащам наема, сметката за телефона, заплатата на домашната прислужница и куп други неща. Сделката е изгодна за двете страни. Тя има само няколко години да вземе от живота всичко, което може, преди да погрознее, преди да изгуби единствения актив, който притежава. А аз най-много от всичко обичам да прибирам парите на глупаците. Това си е джентълменско споразумение!

Елица („Шефката“). Назначих я в компанията ми за управление на недвижима собственост. Издигна се от най-обикновена секретарка до търговски директор. Всички в офиса я мразят. Но се страхуват от нея, защото знаят, че докладва лично пред мен. Жените са истински кучета, назначиш ли ги да ти пазят парите. Следят всеки превод дали е пристигнал навреме, всеки наем, как върви реконструкцията на сградите, тормозят наемателите, изнудват майсторите, пазарят се с доставчиците, „оптимизират“ заплатите, пестят от материали, разходи, транспорт. И всичко това, само и само ти да можеш да изкарваш повече! Докато си вееш задника по света! За да може тя да оправдае „високия“ си статус в обществото.

Елица е от онези привлекателни 25-годишни работохолички, които мислят, че правят кариера, защото са завършили университет, а

не защото имат хубав задник. И до известна степен са прави. Организираш ли нещата така, че да имат личен интерес от твоя просперитет, с течение на времето се превръщат в истински дракон за служители, доставчици, подизпълнители, клиенти и акционери.

Разбира се, тя никога не отказва поканите ми за секс, макар и след няколко месеца да планира сватба. Причината е не само в парите, уважаеми, а в резултата от парите. Истината е, че тя никъде, никога и по никакъв начин няма да срещне мъж като мен. Нейната среда е различна. Нейните приятели са различни. Те са на заплата. Те правят „кариера“. Те организират тиймбилдинги и семинари. Те ходят на скучни семейни „партита“ и готвят по рецепта от дебели кулинарни книги. Хвалят се с екскурзии до Турция и Гърция през единствените 20 дни в годината, когато са свободни. Те спестяват. Те купуват ипотекирани жилища и бачкат за „повишение“.

Освен че зная как да доставя удоволствие на една жена в леглото и съм понатрупал малко опит, аз по всичко друго също се различавам от тях. Нямаме допирни точки. Тя буквално е омагьосана от начина ми на живот, от размаха, с който изкарвам пари. От това, че управлявам човешки съдби. От поведението ми, дрехите ми, парфюмите ми, от декорацията на жилището ми, дори от многобройните ми любовници е очарована. Все пак, тя не познава друг мъж като мен, а различното винаги е интересно.

Добавете щипка чар за вкус, малко пари (заплатите в България са най-ниските в Европа), една-две вечери в изискан ресторант и отношение на истински джентълмен, и картинката ще ви се изясни. Все пак, най-голямото постижение в живота на Елица е, че от провинцията е успяла да дойде в София, да получи образование, да си намери работа и да стане шеф. Дори е успяла да купи „собствено“ жилище, което ще изплаща с мъжа си, докато остаряят. Което я прави още по-зависима от мен.

Милена („Куротрошачката“). Започна да излиза с мен, за да отмъсти на мъжа си, който изневерява. И започна да ѝ харесва. Запознахме се по стандартния начин — поисках огънче, попитах я дали мога да седна при нея и тя прие. Наливаше се с водка. Милена е нещо като социален експеримент за мен. Реших да се облека нормално, да отида в нормална кръчма и да видя дали мога да спечеля „нормална“ жена, без задължително да я подкупвам. Тестване на

„ловните инстинкти“, един вид. Като се стигна до професията ѝ казах, че поставям окачени тавани. Забеляза, че ръцете ми са прекалено добре поддържани. Обясних ѝ, че имам фирма за поставяне на окачени тавани (което не беше лъжа). Попитах я какво прави хубавица като нея сама по това време на нощта. След третата голяма водка тя най-после изплю камъчето. Сподели, че е хванала мъжа си в изневяра. И заплака. Утешавах я, докато свърши бутилката. После я закарах в малкия двустаен апартамент, който поддържах в Младост специално за такива случаи. Разви ми болтовете от секс! И двамата установихме, че никога не сме попадали на по-подходящ сексуален партньор. Телата ни бяха просто създадени едно за друго.

Тя се върна при мъжа си, „прости“ му, но продължи да се вижда с мен. На същото място. По същото време. Всяка седмица. И така вече няколко години. Връзката ни е базирана изцяло на оргазми. А нейните са много повече от моите, повярвайте ми! Един добър любовник, за да поддържа темпото, което поддържам аз, трябва да умее да чука и да получава удоволствие от секса, но без да свършва постоянно. С други думи, добрият любовник е загорелият, но издръжлив „работник“. Той събужда древния природен инстинкт у самката да изцеди жизнените му сокове, за да изгуби интерес към другите самки. Но тя не винаги успява и това само допълнително я влудява. Ще разгледаме тази тема по-късно, в „полезни съвети към господата.“

Ана („Алтруистката“). Естествено кестенява украинка. Емигрирала с техните на запад, още докато била малка. Ръководи една от фондациите, на които редовно дарявам средства. Тъй като и фирмата, чрез която дарявам, и фондацията са регистрирани на запад, където даренията се признават за разход и ползват всякакви данъчни преференции, Ана ме облекчава не само физически, но и фискално. Украинките са красиви като гълъбчета, знаете. Тя не прави изключение от това правило. Щедра е както в леглото, така и в живота. Предпочита да използва парите, които изкарва със задника си за благотворителни цели — нейният начин да намери смисъл в „божествената комедия“, предполагам. Изключително изобретателна е в начините, по които може да задоволи един мъж. През леглото ѝ са минали стотици мъже. Обичам да свършвам върху красивото ѝ лице. Но ще спра дотук, за да не ви дразня.

Истинската жена. Ще спестя името ѝ, защото сигурно сте чували за нея от медиите, макар тук тя да не е твърде известна, защото рядко се прибира в България и принципно избягва публичността. Единствената жена, която ме превъзхожда във всяко отношение! Наследила баща си, който е сред хората, разорили държавата, опитала се да поеме контрол над империята му, но не успяла и загубила „почти“ всичко. Останали ѝ „малко“ пари. Малко, малко, близо 100 милиона долара в имоти, акции, луксозни лодки, частен самолет, произведения на изкуството и скъпоценности от всякакъв вид!

Била е в повече страни по света от мен, облича се по-елегантно от мен, знае повече езици от мен, познава по-влиятелни хора от мен, притежава повече имоти от мен, несравнимо по-привлекателна е от мен и, освен всичко друго, е артист по душа. Разбира от изкуство — опера, театър, балет, рисува картини, прави изложби, има ангелски глас и владее няколко музикални инструмента. Пише поезия. Тя е от хората, на които съдбата е дала много, без нищо да поиска в замяна. Сигурно е страдала в предишните си животи, не знам.

Такива хора обикновено лесно пропадат — пропиват се, продрусват или умират от нелепа болест, още преди да са успели да профукат завареното богатство. Някои от тях се самоубиват, след като го профукат. Такива хора обикновено са нагли и арогантни, невъзпитани и груби. Но тя не е от тях. Тя е скромна, тиха и добра натура. Което не ѝ пречи да има високо до небето самочувствие, но твърде рядко да го показва. Получила е образованието си в престижни швейцарски колежи, била е възпитана и отгледана в дом на партийни функционери, които са имали домашна прислуга, мерцедес и частен шофьор, още преди „демокрацията“ да роди своите смешни парвенюта. Предполагам, че всичко това си е казало думата.

Запознахме се на откриването на една изложба. Бях запленил от държанието ѝ, от аристократизма в движенията ѝ, от невероятно мекия ѝ глас, от високите скули, от прекрасната ѝ, семпла, но изключително скъпа рокля. Тя имаше всичко, което притежава идеалната жена за мен. Няма да крия, че съм един от многото ѝ обожатели. И че нито веднъж не ме е допускала до леглото си. Въпреки приятелството ни, което трае вече няколко години. Може би точно затова съм толкова луд по нея! Защото не мога да я имам! Правете си изводите сами.

В компанията ѝ винаги се чувствам като селянчето, което току-що се е видяло с някой лев. Аз съм представител на буржоазията, а тя — на висшата аристократична класа. Клубовете, в които членува, не допускат всеки, който може да си позволи нечовешката такса. Баща ти също е трябвало да може да си я позволи. Ако мислите, че в България има „елит“ или „хайлайф“, трябва да видите средата, в която се движи тя: министър-председатели, наследствени милиардери, кралски особи, собственици на петролни компании, хората, които движат света. Пръскал съм огромни суми по нея, въпреки че е много по-богата от мен. Тя никога не отказва скъпи подаръци. Нарича ги „жест на внимание“. Но можеш лесно да я разочароваш с просташкото си поведение. Понякога се чувствам като препарирано насекомо в нейния хербарий — толкова скован и тромав се чувствам, когато сме заедно. Толкова неук в познанията по световна литература и история на изкуството, толкова неуверен в изисканите блюда от „високата кухня“ и странните, дори перверзни сюжети на висшата мода.

Питате се какво прави презадоволен мъж като мен в полите ѝ? Защо тичам след нея, като мога да имам всяка друга на земното кълбо? Не е само нагонът, моят единствен господар, повярвайте ми! Примирил съм се отдавна, че може би никога няма да спя с нея. Но тя е моят входен билет, моята виза към висшето общество, където не принадлежа по произход, но рано или късно ще принадлежа по право. Тя е моят учител по музика и френски, източникът на най-полезните ми бизнес контакти. Тя знае неща, които борсаджиите биха убили, за да научат един ден по-рано. Тя е всичко, което някога съм искал да притежавам и всичко, което някога съм искал да бъда. Тя е перфектната жена!

ПОЛЕЗНИ СЪВЕТИ КЪМ ДАМИТЕ

Създадени сте от природата така, че можете да прекарате живота си в охолство, без да си мръднете пръста. По-привлекателните от вас го знаят, възползват се от този факт, но твърде буквално приемат идеята да не си мърдат пръста за нищо. Вярно, че около всяка красавица има достатъчно мъже с изплезени езици и тя не трябва да полага усилия, за да ги задържи, но, повярвайте ми, около всеки състоятелен мъж има много повече красавици, които се надпреварват за вниманието му и победата на нито една от тях не е сигурна, защото в света на състоятелните мъже красотата е преходно качество, като парите. Тука има, тука — няма. А любимата им реплика е: „Толкова много момичета, толкова малко време!“ Кой беше казал, че да си вземеш красива жена е все едно да купиш ливада заради цъфналите пролетни цветя?

Под „състоятелен“ не разбирайте задължително богат, макар последният да е беден само по свой собствен избор. Състоятелен е всеки мъж, който се различава от вашите обожатели, готови да ви поднесат света само защото сте красива. По какво се различава ли? По това, че той действително ще ви го поднесе, за разлика от обожателите. Ако сте си мръднали пръста да бъдете нещо повече от лъскава опаковка.

Това в особено голяма степен важи за България, където красивите жени и комплексираните мъже са много, а количеството е за сметка на качеството. Защо са ви десетки ухажори, като можете да имате само един? Мъжете са зловни и отмъстителни, особено комплексираните мъже, не мислете, че дълго ще поддържате връзка с няколко от тях. Опасно е за здравето ви! Колкото и да ги сменяте, накрая ще разберете, че всичките са еднакви. Приличат си като две капка вода. Нито един от тях не е в състояние да осмисли живота ви, да ви качи до покрива на света. А вие сте уникална, единствена, различна, нали? Вие заслужавате най-доброто! Да, ама не сте. И не заслужавате

нищо, докато не си мръднете пръста да станете равностоен партньор на състоятелния мъж.

От вас, мили дами, се изисква малко — много по-малко, отколкото се изисква от състоятелния мъж. Той трябва да пребори всички, а вие — само себе си. Мързела и егоизма си трябва да преборите! Няма нужда да трупате милиони и да манипулирате обществото, да рискувате живота си и да изкачвате човешката пирамида стъпало по стъпало. Някой друг ще го стори вместо вас. А вие ще поделите плячката с него. Трябва само да го прелъстите. Това е предимството на женската природа. Наричат я „пасивна“, но за мен е активна като мъртвото течение — от него зависи животът, макар и да не се вижда с просто око...

Сигурно смятате за егоистично да се стремите към такива цели, а ви приканвам да преборите егоизма. Да, ама не е егоистично. Алтруистично е! Бедният човек, както казах в началото, е вреден за себе си, за близките си и за обществото като цяло. Как ще помогнете на хората, ако сте домакиня и майка, ако не излизате от кухнята и се грижите единствено за своето дете? Ако разполагате с ограничен бюджет? Не би ли било по-смислено да имате повече време, да разполагате с повече спокойствие, да боравите с бюджет, който ви позволява да развихрите майчинската си природа в услуга на човечеството? Да допринасяте за каузи, които са много по-големи от вас? Докато някой друг печели битките на бойното поле?

Знаете ли как една жена успява да задържи мъж, по който въздишат хиляди други жени? Ще ви кажа: от гледна точка на мъжа светът е пълен с възможности, пари и авантюри. Трябва само да протегне ръка, за да ги вземе. Но вие сте единствена! На земята нямате реплика и поради тази причина той ще иска вас повече от всичко друго. Истинският завоевател — мъжът, за чието сърце си струва да полагате усилия, винаги цели да притежава това, което другите нямат. Вашата мисия е да се превърнете в това нещо.

Дори не трябва да сте съвършена! Можете просто да бъдете различна. Да задавате модата, вместо да я следвате. Да определяте правилата, вместо да ги спазвате. Винаги, навсякъде и по всяко време да сте различна. Но това не значи да се изрусите, когато другите са чернокоси, да облечете синьо, когато другите носят жълто. Не! Това значи в ума, думите и делата си да бъдете различна. Учете езици,

правете кариера, трупайте пари, докато връстничките ви пропиляват годините си в говорене за връзки, поддържане на връзки и разваляне на връзки, само и само да ги заменят с други, още по-безсмислени връзки. С безпочвени мъже. Бъдете самодостатъчна! Поставете себе си, вашите собствени амбиции и интереси в центъра на вселената, а не наличието на мъж до вас! Обикновеният мъж няма да ви донесе нищо повече от изневяра, когато погрознее. Сори за израза, но истината боли. А на земята ще се появят още 3 милиарда жени, които са по-млади от вас. Рано или късно. Състоятелният мъж ще иска винаги да сте до него, защото избира внимателно и подбира само най-доброто. След като веднъж ви е оценил като същност, а не като опаковка, той вечно ще се бори за вас.

Пътувайте по света, докато връстничките ви стоят у дома и слугуват на посредствени мъже, защото ги е страх от самотата, която наричат „любов“. Ходете на езда, спортувайте, измислете си хоби, социализирайте се, трупайте контакти!

Флиртувайте, без задължително да се обвързвате. Подбирайте, без задължително да се лишавате. Давайте винаги на мъжете това, което искат, но им го давайте бавно — хапка по хапка, в противен случай те „преяждат“ и бързо се отегчават. Бъдете непредвидима. Дръжте ги „на нокти“. Действайте обратно на популярните схващания. Можете да го постигнете, като непрекъснато изненадвате себе си, например — да отговорите на покана за среща точно, когато ви чакат за важно интервю. Или да не отидете на среща, но без да давате излишни обяснения. Приемайте подаръци, но и отказвайте подаръци. Накарайте мъжете да се чудят как да ви угодят. Впрегнете изследователската им природа в действие и ще имате всичко, за което някога сте мечтали. Желая ви успех, мили дами!

ПОЛЕЗНИ СЪВЕТИ КЪМ ГОСПОДАТА

Живеем в несправедлив свят и, ако е вярно, че 20 процента от хората изпиват 80 процента от бирата, то също толкова е вярно, че три процента от мъжете привличат деветдесет процента от жените. Останалите са „на сухо“ или правят компромиси, за да не бъдат сами. Истинският мъж обаче не се интересува от компромиси. Той действа.

Никой не може да ме убеди, че нещо различно от заложения у нас денонощен, почти фаталистичен стремеж към другия пол, е в състояние да осмисли живота на един мъж. Сексуалната енергия е нашата движеща сила. Когато поетът пише, той изразява сексуалната си енергия, когато художникът рисува, сексуалната му енергия формира платното, когато инвеститорът прави голяма сделка, тя е продукт на сексуалната му енергия, на завоевателския му дух, на стремежа да изяви себе си като по-способен от другите самци.

Всичко това се случва на подсъзнателно ниво, разбира се. На съзнателно ниво допускаме грешката да мислим, че ако изкарваме достатъчно пари, ако имаме определен външен вид, ако постигнем дадени резултати, жените сами ще дойдат при нас. Това донякъде е вярно, но въпросът е: ще ни харесат ли тези жени? Защото само успешните, богатите и реализираните могат да избират, но правото на избор не е задължителна гаранция за качество на живот.

Сигурен съм, че повечето от вас мечтаят за чисто нов спортен кабриолет с идеята някоя красавица да заеме пасажерското място. И тя ще го заеме. Но красавицата може да се окаже празноглава кифла с лоша хигиена и нечувано високо самочувствие или досадница с отвратителен характер и пилешки мозък. Ще ви омръзне да сте заедно само заради кабриолета. Ще я изритате, но на нейното място ще дойде друга, същата, защото вие така привличате жените. Защото така повелява нагонът — вашият денонощен спътник и неразделен другар. Другата ще бъде предишната, но с различни дефекти. Няма съвършени жени, както няма съвършени мъже. **Стремежът на жените към лъскави предмети е точно толкова елементарен, колкото**

стремежът на мъжете към преходната им красота. Но вие ги привличате с лъскави предмети и те ще продължат да идват, бедни ми глупако! Накрая сигурно ще решите, че жените не струват. Или ще ги поставите на пиедестал, който те не заслужават, още по-бедни ми глупако! Само и само да оправдаете липсата си на амбиция ще изградите пясъчен монумент. Докато не бликне дъжд, който да ви покаже в какво точно се превръщат мечтите...

Състоятелният мъж, уважаеми, не само избира, той умее да казва НЕ. Той знае какво точно търси, знае докъде се простират възможностите му и откъде започват нейните. Състоятелният мъж е това, към което се стремите всеки ден, ако искате да имате пълноценна връзка с *истинската жена*. Ако не искате, тогава сигурно си задавате въпроса: „Какво искат жените?“ И сигурно някой глупак ви казва, че не знаят какво искат. Жените много добре знаят какво искат, господа! Точно чрез вас те смятат да го постигнат.

Сигурност и деца, деца и сигурност, колко пъти да ви го повтарям? Има три милиарда жени на планетата и сигурно три милиарда комплекта от предпочитания, но хетеросексуалната, зряла, с функционираща полова система жена копнее само за две неща: сигурност и деца. И вие ще ѝ ги дадете. Няма нужда да ставате милионер за целта. Държавната заплата също е форма на сигурност и с нея също могат да се гледат деца. Но, след като задоволите първобитните си биологични потребности (и нейните), вие ще поискате нещо „по-интересно“. Ще започнете да се оглеждате за *истинската жена* — онази, която е качила следващото стъпало, като вас, а защо не и едно стъпало над вас. Откриете ли я, ще започнете да я преследвате. Нека ви издам една малка тайна — стремежът е това, което ви носи радост, а не постигането на целта. Харесвате играта, защото сте ловец по природа и мускулатурата ви се нуждае от движение.

Спортувайте по-често, мама му стара! Спортувайте и полагайте грижи за тялото си като за свещен олтар. Това не значи да го епилирате. Давайте му качествена храна, напивайте го добре, не го тормозете с наркотици и алкохол. Уволнете всички фактори от ежедневието, които ви дразнят, създават ви стресови ситуации или ви карат да се чувствате зле. Така ще можете по-дълго да се наслаждавате

на живота и на неговите екстри — жените. Те са създадени специално за вас.

Научете се да изглеждате красиво, носете елегантни дрехи. Спортните облекла са за фитнеса. Някоя красавица няма да хареса мръсните ви кецове. Правете упражнения за задник, а не за гърди. Жените харесват задници. В буквалния и в преносния смисъл на думата. Само вие харесвате гърди. Чистете си мръсното под нотките и ходете на маникюр. Там ще срещнете много жени, както и много гейове. Не мразете гейовете, манипулирайте ги! Вашият пропуск към женското царство са те. Спечелете гейовете на своя страна и непрекъснато ще имате поток от нови жени, които са обработени така, че да ви харесват. Жените вярват на гейовете, защото са мъже. В природата на жената е да вярва на мъжа. Дори когато лъже. Особено когато лъже! Какво по-хубаво от това да имате верен съюзник, който е платонически влюбен във вас, но десет пъти по-чувствителен и десет пъти по-изкусен в лъжата?

Говорете малко и слушайте много. Всичко, от което се нуждае една жена, понякога, е мъж, който да я изслушва. Естествено, вие знаете много повече, вас ви интересуват много по-смислени теми, но оставете ги за срещата с приятели — тогава няма да има жена, която искате да вкарате в леглото. Никога не оставяйте приятелите си в компанията на жена, която харесвате или вече сте завоювали сексуално. Изневерите се раждат в най-тесния социален кръг, а ревността е нещо, което избягвате.

Докосвайте! Търсете физически контакт! Жените разбират от езика на тялото, тях думите ги объркват. Жените чакат вие да направите първата крачка. Може да излизате с нея от половин година, може да сте наговорили куп глупости, може да сте изхарчили куп пари, но тя пак да не разбере, че имате интимни чувства към нея. Докато не започнете да докосвате тялото ѝ. Тогава всичко се променя. Първото докосване по ръката, най-невинното, обикновено е най-важно! Тя отдавна вече е решила дали ще ви даде шанс като любовник или не, но дори вече да е решила, че ще ви даде, твърде вероятно е все още да се колебае. Вашите докосвания ще я накарат да се задейства. Така ще разбере, че намеренията ви са сериозни. Може да не ви отговори със същото, но не се предавайте! Никога от първия път. Продължавайте да опитвате.

Излезе ли ви с номера, че иска да сте само приятели, не губете кураж! В никакъв случай не я отблъсквайте от себе си! Приемете. Станете най-добрата ѝ „приятелка“, ходете навсякъде с нея, опознайте семейството ѝ, близките ѝ, нейните *приятелки и братовчедки!* Започнете да флиртувате с тях. Твърде вероятно е да ви се получи, защото на вас няма да ви пука, а жените повече от всичко на света обичат забранения плод. Помнете ли ябълката от Библията? Ревността може да я подтикне към вас, моментното настроение — също. Дори атмосферното налягане е в състояние да промени начина, по който гледа на вас. Просто трябва да ѝ дадете достатъчно време. На нея, не на себе си.

Междувременно излизайте с други жени. Забравете приказките за верността. Никой няма да ви награди за това, че сте верен! Ще получите точно обратното. Трябва да построите харем от почитателки, които са ви на разположение по всяко време. Но най-важното е да се забавлявате, докато трае цялата работа. Ще издам още една малка тайна — жените усещат, когато в живота ви има други жени. Не буквално, разбира се! На подсъзнателно ниво те разбират, че сте харесван, търсен, ухажван, предпочитан от другите самки екземпляр. Природата ги е надарила с това качество, за да осигуряват най-качествения генетичен материал на поколението. Ето защо, както правилно сте забелязали, ако имате годеница / приятелка / съпруга, ви е много по-лесно да си намерите втора, трета, четвърта... Дори бившите започват да ви търсят. Ако сте сам, може да прекарате доста време на сухо... Ето защо само три процента от мъжете привличат деветдесет процента от жените, уважаеми!

Стигнахме до най-важната част — секса. Научете се да чукате дълго без да свършвате. Как? Чрез мастурбация! Това ще ви спести много унижения и провали. Мастурбирайте често, еякулирайте рядко. Така хем ще сте „винаги готов“, хем ще придобиете известни умения да се контролирате. Може дори да стигнете до момента, в който ще изпитвате оргазъм с цялото тяло, а не само с главата на пениса, както досега. Китайците са го открили преди хилядолетия!

Откраднете на жените симулирането на оргазъм! Това не е тяхна привилегия! Особено, когато следващата чука на вратата. Направете се, че свършвате, махнете кондома и го загърнете в салфетка, преди тя да се е съвзела достатъчно, за да го види. Помнете, че добрият

любовник е загорелият, но старателен и трудолюбив работник, който издържа дълго! Само той е в състояние да достави истински екстаз на партньорката си, а чрез нея — гарантирано и на себе си. Само той е готов за още един рунд по всяко време. Може да я посветите в малката си тайна някой ден, когато станете достатъчно близки. Тогава се забавлявайте с настървените й опити да „изсмуче“ жизнената ви сила. Ще имате истинска тигрица в леглото. Желая ви успех, уважаеми господо!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.